

Welkom in Albanië

-Nieuwsbrief 3 Elize Verheij-

**Beste familie, vrienden en kennissen.
Hierbij hoop ik jullie voor de derde keer
mee te nemen in het leven als
onderwijsondersteuner in Albanië.**

Cultuur

Met een meisje uit de kerk van mijn leeftijd spreek ik af en toe af. Zij kan namelijk goed Engels. Ik stuur haar een appje met de vraag of we kunnen afspreken morgenmiddag. Ze antwoordt dat dit dan niet kan. Drie uur later belt ze me: 'We gaan morgen toch naar Sarandë, als we om drie uur weg gaan kunnen we daar eten. M'n vader haalt ons op.' O, ze kan dus wel? Prima, leuk!

De volgende dag belt ze me vlak van tevoren: 'Het is toch geen goed idee want misschien gaat het regenen.' Ze stelt voor om hier in Delvinë nog een drankje te doen. Helemaal goed! Rond een uur of vijf stuurt ze opnieuw een appje: 'Ik ben klaar we kunnen gaan.' Terwijl ik m'n schoenen aantrek laat ik weten dat ik er aankom. Vervolgens zegt ze dat ze nog niet in Delvinë is... Nu snap ik er helemaal niks meer van. Is dit miscommunicatie of is dit iets cultureels? Uiteindelijk ben ik maar thuis gaan eten. Tijdens het eten stuurt ze een appje dat we over vijf minuten kunnen afspreken. M'n eten aan de kant gezet en naar de afgesproken plaats gegaan. Het was een gezellig avondje!

Na drie of vier maanden had ik het idee dat ik de basisingen van de cultuur wel redelijk doorhad, al wist ik dat er nog veel te leren was. Toch, collega's hadden mij veel verteld over de cultuur. En je ziet en hoort in de eerste weken heel veel. Nu denk ik bij mezelf wel eens, het lijkt wel

alsof ik de cultuur steeds minder ga begrijpen in plaats van dat ik de cultuur steeds beter ga begrijpen. Ik ga juist nu mijn Nederlandse cultuur steeds duidelijker (her)kennen. Die twee door elkaar maken mij soms onzeker, zeg ik nu iets verkeerd of doe ik iets verkeerd? Ach ja, soms moeten ze het maar gewoon doen met zo'n Hollander met aparte gewoontes. Ik ben en blijf een Hollander, hoeveel ik mijn best ook doe.

Ik reed met een kerkelijke Albanees mee. Ik ben benieuwd, hoe ervaren Albanezen nou echt hun eigen land? Zeker, ik heb wel veel gehoord over hoe de Albanezen denken, maar het maakt toch meer indruk als je het uit hun eigen mond hoort. Hij vertelt over de slechte gezondheidszorg en de mogelijkheid om te studeren. Daarnaast vertelt hij hoe hij als klein kind voor de spelletjes op zaterdagochtend in de kerk kwam. Zo is hij in de kerk gebleven en mag hij nu getuigen van Hem. Wat is hij vurig, want als heel Albanië het Evangelie kent, dan moeten we het ook aan Kosovo en nog zoveel andere landen vertellen! Het maakt me beschaamd. Ik, die het Evangelie altijd heb gehoord en er mee opgevoed ben, ben ik ook zo vurig? Heb ik het verlangen om andere bevolkingsgroepen het evangelie te vertellen nu mijn eigen volk het weet?

School

Wat werken de kinderen hard! Terwijl ik dit schrijf zijn de kinderen al bezig aan hun laatste blokken van dit schooljaar! Ondertussen genieten we van het paasfeest waar we veel voor hebben geoefend, ons project en de één april

grappen. Ja, als de juf beweert dat er potloodplantjes zijn waar potloden aan kunnen groeien, dan kan de juf ook wat terug verwachten... Zo kreeg de juf een heerlijk paaseitje met sambal er in.

Taal

Sinds een aantal maanden hebben de kinderen taalles van een vrouw uit de kerk. Elke week leren ze een aantal Albanese woordjes. Ik sta versteld hoe snel ze de woordjes onthouden. Wanneer ik het na twee dagen al lang vergeten ben, hebben zij het onthouden! Ikzelf vind de taal nog een hele uitdaging. Je hebt soms momenten dat je gewoon even Albanees zou willen denken en praten. Zo kwam ik een overbuurvrouw tegen die mij wat vertelde. Ik begreep van haar dat er een auto heel snel door de straat was gereden en hout was verloren waardoor er ongelukken konden gebeuren. Ik zei dat ik haar begreep. Maar... Later kwam ik erachter dat ze iets heel anders bedoelde. Ze had inderdaad gezegd dat de auto's snel reden maar daarna had ze niet gezegd dat er hout uit de auto was gevallen maar dat er een vrouw was aangereden! Achteraf denk ik, had ik anders moeten reageren, ik reageerde nu namelijk wel heel mild. Of had ik moeten zeggen dat ik haar niet begreep? Maar ik dacht dat ik haar begreep... Het gaat op en neer, soms word ik helemaal blij van de taal als ik iemand versta of als ik een klein gesprekje kan voeren met iemand in het busje. Zoals: Waar woon je? In Delvinë. Heb je daar werk? Ja, ik ben juf. Ben je getrouwd? Nee... Waarna ik terug kan vragen, bent u getrouwd? Heeft u kinderen? Hoe oud zijn ze? enz. Aan de andere kant is het soms ook lastig en frustrerend dat je geen diepere gesprekken kan voeren behalve het weer en de kennismakingsgesprekjes. Je zou dan gewoon eens vloeiend Albanees willen praten.

Geduld... Laatst was ik een nachtje weg naar een stadje in het midden van Albanië. Het werd me even duidelijk wat ik hier echt in Albanië leer. Namelijk geduld hebben. Zo heb ik anderhalf uur staan wachten op een busje, want de precieze tijd dat hij zou komen wist ik niet... Je hebt ook wel genoeg te zien aan de weg. Een vrouw die met een kruiwagen vol opgehaald plastic loopt (dat levert namelijk geld op), een man met een jongen achterop een oud scootertje en een man met een grote gapende wond onder zijn oksel, vragend om geld. Wanneer ik dan eindelijk in het busje zit duurt de reis in plaats van mijn verwachte drie uur helaas zes uur. Tijdens het reizen geniet ik nog steeds van de herders. Zittend op een steen of leunend op hun staf met verweerde gezichten, rustig kijkend naar hun kudde. Ja ook in slechte en soms gevaarlijke omstandigheden leiden ze hun kudde. Als deze aardse herders hun schapen zo in de gaten houden, voor hen zorgen en het beste voor hun schapen zoeken, hoe zal dan de hemelse Vader zijn?

Psalmzangmiddag

's Middags stap ik met nog zo'n twintig anderen uit de gemeente van Delvinë in het busje op weg naar de gemeente in Tepelenë. Het is namelijk psalmzangmiddag! De nieuwe Albanese psalmen die op wijs zijn gezet worden deze middag met alle gemeentes geoefend. Daar zitten we, na een hapje en een drankje te hebben gekregen, met z'n allen in de kerk van Tepelenë. De gemeentes van Durrës, Tirana, Tepelenë en Delvinë zijn aanwezig. Terwijl de kinderen op de grond zitten omdat er geen plaats meer is, zingen we met zo'n zeventig mensen de nieuwe psalmen door. Wat is dit bemoedigend! Als ik naar de andere gemeentes kijk, sta ik verwonderd

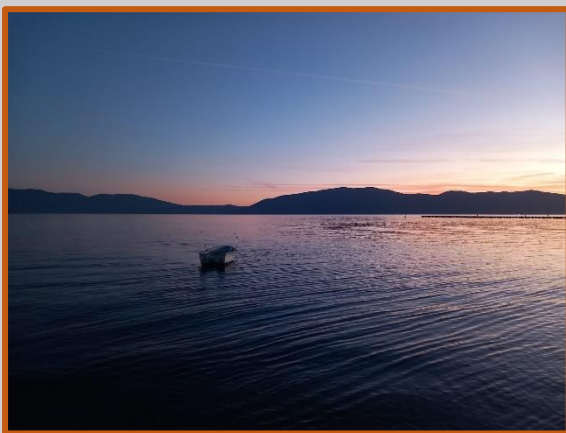
hoe zo op verschillende plaatsen het Evangelie gepredikt mag worden en we ook zo samenbindend mogen zingen. Wat moet het ook voor de Albanese mensen bemoedigend zijn geweest. Ze zijn niet alleen, er zijn nog meer christenen in Albanië! De Heere werkt!

Verlenging tijd in Albanië

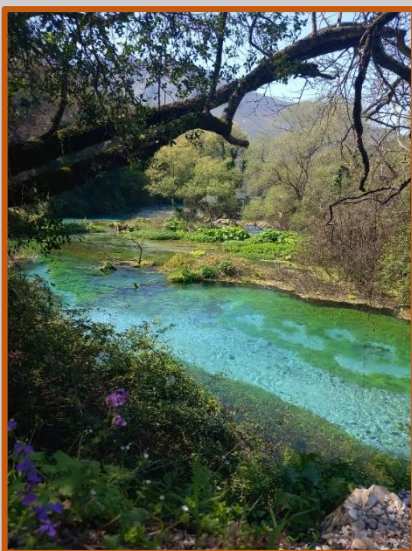
Ik ben dankbaar voor alles wat ik mag meemaken, leren en de kinderen mee mag geven. Er is besloten dat ik tot D.V oktober/september blijf i.p.v juli. Dan hoopt Fam Hout met verlof te gaan naar Nederland en hoop ik dus mee te gaan.

Afsluiting project Engeland met een high-tea

Wie logeert er wel eens bij de juf? Wij wel!

Hoera! Jachin 5 jaar!

Dankpunten:

- Voor de psalmzangmiddag en de verbondenheid met elkaar.
- De fijne band met de familie en kinderen.

Bidpunten:

- Voor Klement en zijn gezin die is gestart met zijn opleiding voor predikant.
- De onderlinge verbondenheid tussen de verschillende gemeentes.

